

РЕШЕНИЕ

№ 1921

гр. София, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **946** по описа за **2024** година докладвано от съдия Искра Гърбелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на П. П. П. чрез процесуалния му представител адв. К. Ч. - САК, срещу решение № 4745 от 23.10.2023 г. постановено по НАХД № 7883/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 132 състав. С обжалваното решение е потвърдено **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 22-4332-011463/23.06.2022г.** издадено от Началник ГРУПА към СДВР, отдел „Пътна Полиция“, с което на жалбоподателя са наложени: 1) административно наказание парична „глоба“ в размер на 2000.00 лева и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП вр. чл. 174, ал.3, пр.1 от ЗДвП и 2) административно наказание парична „глоба“ в размер на 2000.00 лева и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП вр. чл. 174, ал.3, пр.2 от ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на атакуваното решение като неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Според жалбоподателя в административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения като в АУАН е невъзможно към момента на

съставянето му да е изпълнен и вписания в него отказ от даване на кръвна проба, т.е. нарушението да е вписано преди извършването му. Счита, че случая следва да бъде определен като маловажен и приложена разпоредбата на чл.28 ЗАНН, както и че са налице множество смекчаващи отговорността обстоятелства, при които предвидената в закона санкция се явява несъразмерно тежка и несъответстваща на характера на извършеното деяние

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, се представлява от адв. Ч., която поддържа касационната жалба и моли са присъждане на разноски.

Ответникът – Началник ГРУПА към СДВР, отдел „Пътна Полиция“, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор С., изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XXVII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14 - дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си районният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 14.06.2022г. към 01:20 ч. жалбоподателят управлявал л.а. „мерцедес Г 55 АМГ“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. До бл. 155г бил спрял за проверка от полицаи в ОПП-СДВР, сред които св. Д. - младши автоконтрольори. Те поискали да тестват жалбоподателя с „Алкотест дрегер 7510“ № ARDM - 0224 за установяване употребата на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух. Жалбоподателят отказал. Поискали и да го тестват с техническо средство “Дръг тест” 5 000 № ARLN-0103 за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, което жалбоподателят отново отказал. На същия бил издаден талон за медицинско изследване. Отказът на жалбоподателя да бъде изпробван с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта свидетелят Д. преценил като нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 ЗДвП, а отказът да бъде тестван за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози - за нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 ЗДвП. Съставил на място срещу жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 655415.

Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното НП. Словесното описание на нарушението и възприетата правна квалификация по акта и наказателното постановление съвпадат по признаци.

На основание събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства СРС е приел за установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка. В изпълнение на изискванията на чл.314, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН, въззивният съд е разгледал жалбата по същество, като е изследвал правилното приложение на процесуалния и материалния закон. При така извършената проверка е счел, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати нарушения на процесуалните правила, вкл. по чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, обуславящи отмяна на НП, като АУАН и НП изхождат от компетентни длъжностни лица.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно, макар и не по всички изложени в него съображения.

Според районния съд, за да е съставомерно деянието по цитираната разпоредба е необходимо и достатъчно водачът на МПС да е отказал да бъде изпробван с техническо средство за употреба на алкохол, независимо дали е проявил желание да даде кръв за медицинско изследване.

Подобно разбиране не кореспондира на смисъла на закона. Надлежащият начин и ред за установяване на употребата на алкохол у водачите на МПС е нормативно разписан в НАРЕДБА № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози действаща и към момента на установяване на процесното деяние. Съгласно чл.1, ал.3 от същата Концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява чрез използване съответно на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания. При извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство (ал.3 от Наредбата), а при отказ от извършване на техническо средство с техническо средство установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване (чл.3а, т.1 от Наредбата). Следователно е налице една нормативно регламентирана възможност на лицето да откаже да бъде тествано с техническо средство, като в този случай е разписано как следва да бъде сторено това. Този състав намира, че разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП има за цел ангажирането на административнонаказателната отговорност на лице, което отказва да бъде установено наличието на алкохол (или наркотични вещества и техните аналози) в организма му. Нарушението е изпълнено тогава и лицето се санкционира за това, че липсва резултат от изследване за алкохол (респективно наркотични вещества), а не за изборът му на метод на изследване. Именно защото е изпълнена целта на закона и лицето е било тествано съдът намира, че ако същото е отказало тестване с техническо средство, но е извършено медицинско или лабораторно изследване, няма да е нарушено задължението визирано в нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. В този случай ако само е съставен АУАН производството следва да бъде прекратено, а ако е издадено НП същото отменено. За да е изпълнен съставът на нарушението лицето следва да е отказало да бъде тествано и след това да не е изпълнило предписанието по съставения му от органите талон за медицинско изследване. Ето защо вписването и на двете обстоятелства в АУАН не може да се счете за такова обстоятелство, което съществено да е нарушило правото на защита на санкционираното лице, доколкото именно това е пълният състав на вмененото му нарушение. Действително на този етап актосъставителят е в невъзможност да знае, че лицето няма да изпълни предписанието, но макар и преждевременно предявяването на точния и пълен състав на нарушението не може да се счете за толкова съществен порок, още повече, че санкционираното лице е изпълнило състава на нарушението.

Относно възражението за маловажност на случая следва да бъде отбелязано, че разпоредбата на чл.189з от ЗДвП съдържа изрична забрана по отношение на нарушенията в сочения закон да се прилага нормата на чл.28 ЗАНН. В случая е налице

изрично разпоредба, която дерогира общата, поради което е безпредметно да се обсъжда дали случая може да се квалифицира като маловажен.

По тези съображения решението на районния съд следва да бъде потвърдено като правилно.

При този изход на спора на ответника се следват разноси, но такива в настоящето производство не са претендирани и съдът не присъжда.

Водим от горното, Административен съд София-град, XXVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4745 от 23.10.2023 г. постановено по НАХД № 7883/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 132 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: